

Sygn. akt II Ca 1087/19

WYROK

I. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2020 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **M. R.**

przeciwko **Skarbowi Państwa- (...)w Ś.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 22 sierpnia 2019 r., sygn. akt I C 2077/17

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 450 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 1087/19

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 22 sierpnia 2019r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo M. R. przeciwko Skarbowi Państwa – (...) w Ś. o zapłatę 5000 zł oraz orzekł o kosztach procesu.

W apelacji od powyższego wyroku powód zarzucił: „błędne ustalenia materiału dowodowego”, „opisywanie faktów kompletnie odbiegających opisywanym” przez powoda zarzutem oraz „faworyzowanie strony pozwanej, nie zobowiązując pozwanego do ujawnienia całego materiału dowodowego ((...))”, a co miało wpływ na treść orzeczenia.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego i zważył co następuje. Apelacja powoda nie jest uzasadniona. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji co do braku podstaw do uwzględnienia żądania powoda dochodzonego w rozpoznawanej sprawie, a którego to stanowiska apelacja w żaden sposób nie podważa, gdyż jej wywody albo pomijają jedne, istotne w sprawie okoliczności i wynikające z nich skutki prawne, albo zawierają subiektywną, całkowicie wadliwą interpretację innych okoliczności tejże sprawy. Przede wszystkim, co podnosiła strona pozwana (k. 50) i co przyjął Sąd Rejonowy, dochodzone pozwem roszczenie powoda jest przedawnione i już z tej przyczyny nie mogło ono podlegać uwzględnieniu. Zgodnie z art. 442¹ § 1 kc roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jak wynika zaś

już treści uzasadnienia pozwu (k.2), powód sam twierdził (odmiennie niż obecnie usiłuje to przedstawić w apelacji), że do dnia 26 stycznia 2011r., podczas pobytu w (...) we W., gdzie został przetransportowany z pozwanej jednostki w trybie pilnym, z uwagi na stan zdrowia, celem leczenia, dwukrotnie zwracał się do strony pozwanej o zwrot rzeczy osobistych i do tej daty ani nie zwrócono mu tych rzeczy, a po tej dacie nie zawiadomiono także jego osób bliskich o możliwości odbioru tychże rzeczy. Nie budzi zatem wątpliwości, że już w styczniu 2011r. powód miał wiedzę i o niemożności odzyskania rzeczy, i o podmiocie odpowiedzialnym, według jego oceny, za taki stan rzeczy, a wobec braku ich wydania jemu i po 26 stycznia 2011r., jego osobom bliskim, to nawet przyjmując powstanie powyższej wiedzy w okresie dużo późniejszym, tj. aż do czerwca 2014r., jego roszczenie, wobec wniesienia pozwu w niniejszej sprawie w czerwcu 2017r., uległo 3 letniemu przedawnieniu (art. 123 § 1 pkt 1 kc). Jak wynika z materiału zebranego w sprawie skarżący po 26 stycznia 2011r. nie podejmował już działań w kierunku odzyskania rzeczy, a czego powodem była jego ucieczka z jednostki penitencjarnej, co skarżący już pomija, a jego ponowne osadzenie miało miejsce dopiero we wrześniu 2014r. Powyższe okoliczności nie miały jednak wpływu na kontynuację biegu terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, który rozpoczął się, jak już wskazano, w styczniu 2011r. Z tego zatem już względu, mając na uwadze powyższe rozważania, żądanie powoda, jako przedawnione, nie mogło podlegać uwzględnieniu.

Niezależnie zatem już od powyższej przyczyny bezzasadności żądania powoda wskazać należy, że trafne jest także stanowisko Sądu Rejonowego, iż powód nie udowodnił w niniejszej sprawie, ani wyrządzenia mu przez stronę pozwaną szkody, ani jej wysokości, a tym samym nie wykazał zasadności roszczenia o zadośćuczynienie. Skarżący nie chce przy tym, jak wynika z chaotycznych i niespójnych wywodów uzasadnienia apelacji, przyjąć do wiadomości, iż obecnie brak jest jakiegokolwiek dokumentacji, z której wynikałyby okoliczności dotyczące jego rzeczy, których wartość obejmuje on roszczeniem odszkodowawczym, a co jest wynikiem upływu czasu i na co wskazano w piśmie (...) we W. z 7 lipca 2016r. (k. 60). Nie bez znaczenia jest tu przy tym wskazany w powyższym piśmie, a o czym także wyżej, fakt braku wcześniejszego podejmowania przez powoda czynności dotyczących objętych rozpoznawanym żądaniem rzeczy, a czego przyczyną było wspomniane przebywanie przez skarżącego w okresie od 26 stycznia 2011r. do września 2014r., na ponad trzyipółletniej ucieczce z jednostki (...). Wbrew zatem stanowisku powoda brak jest obecnie dokumentacji, z której mogłyby wynikać jakiegokolwiek okoliczności dotyczące rzeczy powoda przekazanych z (...) w Ś. do (...) we W., a powód, przy kategorycznym i jednolitym twierdzeniu strony pozwanej o takim ich przekazaniu (k. 50), w rezultacie żadnymi środkami dowodowymi, o czym już wyżej, nie wykazał ani samego faktu wyrządzenia mu szkody, ani jej wysokości, a tym samym i krzywdy. Zasadne zatem było przyjęcie przez Sąd Rejonowy nie udowodnienia przez powoda owego faktu wyrządzenia mu szkody i jej wysokości, gdy nadto w złożonych zeznaniach (k. 111 – 111 odwr.), nie potrafił on nawet precyzyjnie wskazać rzeczy, które miały mu zaginąć, odwołując się jedynie do sporządzonego wcześniej ich spisu.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację, a o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 i art. 391 § 1 kpc, nie dostrzegając podstaw do zastosowania przepisu art. 102 kpc, zważywszy, że obecny stan materialny powoda, w związku z jego pobytom w (...), ma miejsce na skutek okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność, jak i dzielając utrwalony podgląd prezentowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i sądów powszechnych, że co do zasady sama zła sytuacja materialna strony nie stanowi wypadku szczególnie uzasadnionego, o którym jest mowa w powołanym przepisie art. 102 kpc.

Rozstrzygana sprawa, na podstawie przepisów art. 505¹ § 1, w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 188 ustawy z dnia 4 lipca 2019r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019r., poz. 1469) w zw. z art. 505¹⁰ § 1 i 2 kpc oraz art. 9 ust. 4 powołanej ustawy z 4 lipca 2019r., podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, w składzie jednoosobowym, na posiedzeniu niejawnym.

(...)

(...) (...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...) (...)(...)

(...) (...):

(...)

(...)

(...)